

Să-i câştige
INIMA

Cărți de
Karen Witemeyer

---

*Mireasă croită pe măsură
Cu capul în nori
Să-i câștige inima*

Să-i câștige
INIMA

KAREN

Roman

WITEMEYER

life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *To Win Her Heart*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2011 by Karen Witemeyer
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2013 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787; Mobil: 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

Să-i câștige inima / Karen Witemeyer ; - Oradea : Life, 2013

ISBN 978-973-7908-72-8

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*
Satu Mare
Tel. (0361) 427 428

Tatălui meu.

Te-am cunoscut numai șaisprezece ani până ce Isus te-a chemat acasă, dar în vremea aceea m-ai învățat să râd, să cânt și să dau ce-i mai bun din mine în tot ce fac. Datorită ție e ușor să cred într-un Tată ceresc care își iubește copiii cu o dragoste mare, necondiționată și a cărei iertare nu cunoaște hotare.

Te iubesc, tati.

*Ura stârnește certuri,
dar dragostea acoperă toate greșelile.*

PROVERBE 10:12

1

SPENCER, TEXAS
FEBRUARIE, 1887

După doi ani, îl eliberară până la urmă. Îi dădură un costum nou și de toate. Era totuși ceva ciudat. Rușinea hainelor dungate de deținut stătea încă agățată de el, de parcă erau tatuată vertical pe pielea lui.

Levi Grant își îndreptă umerii pe sub haina ușor prea strâmtă în care fusese eliberat și se întrebă cât va dura până să se obișnuiască iar cu hainele de om liber. Ori să scoată mirosul de napi din ele. Un fermier îl lăsase în căruța lui pe ultimele zece mii ale drumului din Huntsville. Picioarele lui Levi au fost bucuroase de răgazul acela, dar acum, stând în fața căsuței de forma unei cutii a pastorului, gânduri îndoielnice nu îi dădeau pace. Viitorul lui atârna de formarea unei impresii bune. Biblia și scrisoarea de recomandare din raniță îi dădeau speranță, însă trecutul se târa după el precum mingea de plumb ce îi fusese legată de picior.

Tatăl l-o fi iertat pe fiul risipitor, dar lumea era plină de frați mai mari bănuitori care fie vor respinge a doua șansă ce îi fusese dată, fie îl vor condamna fățiș. Nu că le-ar purta pică. Milostivirea creștinească putea fi de așteptat să ajungă numai până aici.

O rafală de vânt tăios de februarie îl smulse din gândurile lui și îl zori să meargă mai departe. Domnul îi condusesese pașii la pragul ușii pastorului—Levi putea măcar să bată. Urcă treptele până

la tindă, aplecându-se pe sub cununa unui trandafir fără flori. Iarna îi răpise pentru o vreme dantelăria culorii, dar promisiunea primăverii trăia în rămurelele împletite.

Levi lovi ușor cu încheietura degetului în ușă, apoi așteptă. Secundele se scurgeau. El se lăsa de pe un picior pe altul. Pornirea de a o rupe la fugă crescuse în pieptul lui până ce plămânii primiră aer, cu greu. Răsufflă adânc și pași către balustradă. Era o greșeală că venise? Făcând eforturi să respire liniștit, începu a număra țăruii gardului din partea cealaltă a curții.

Abia ajunsese la șapte când ușa se deschise cu un clinchet dinapoia lui. Levi se întoarse iute. La vederea unei femei, își smulse pălăria de pe cap.

– Te pot ajuta cu ceva? Femeia mărunțică își termină de șters mâinile de șorț și ridică privirea la el, ochii mărindu-i-se numai puțin în timp ce îi măsura statura.

– Levi Grant, doamnă. Am venit să... *Văd? Nu...* să vorbesc cu David Cranford. Pauza nu fusese lungă, dar ea clipise, semn limpede că o simțise. Anii în care evitase să pronunțe cuvintele cu „s” îl făcuseră în stare să afle înlocuitori, dar creierului încă îi mai trebuia vreme să recunoască și să respingă cuvintele ce începeau cu „s” și care îi veneau în minte fără voie.

– Domnul Grant, desigur. Te așteptam. Intră, te rog.

Un zâmbet cald înflori pe fața ei în timp ce deschidea larg ușa. Levi se dădu într-o parte ca să se strecoare pe ușă fără a se atinge de gazda sa. Statura lui era potrivită atunci când bătea fierul, dar era o bătaie de cap pe lângă femeile delicate ce locuiau în casele mici. Ea îl conduse într-un salon plin de nimicuri amăgitoare și de scaune înalte și înguste și îl lăsă acolo cu misiunea imposibilă de a se face comod până ce îl aducea pe soțul ei.

Alegând piesa de mobilier cea mai trainică din încăpere, Levi se lăsă cu grijă pe sofa cu tapițerie verde, tresărind la fiecare scârțâit al picioarelor subțiri de stejar. Își luă ranița de pe umăr și o puse în poală, apoi băgă mâna înăuntru după scrisoarea duhovnicului și mentorului său, Jonathan Willis. Se auziră pași ușori pe hol. Levi lăsă ranița deoparte și se ridică cu greu în picioare, tot strângând scrisoarea în mână.

– Domnule Grant. Bine ai venit în Spencer. Un bărbat firav cu păr negru ce încărunțea pe la tâmple făcu pași mari pe covorul

din salon, întinzându-i mâna. Jonathan mi-a trimis o telegramă anunţând venirea ta.

Levi îi dădu scrisoarea şi strânse mâna bărbatului, având grijă să nu o strângă prea tare. Predicatorul era mai scund cu un cap bun şi probabil cu zece ani mai înaintat în vârstă decât Levi la cei treizeci de ani ai săi, însă ochii emanau bunătate şi o sinceritate francă ce-i spunea că îi cunoaşte trecutul, fără a-l judeca.

– Te rog, ia loc.

Levi se aplecă încet să îşi ocupe iar locul pe sofa în timp ce David Cranford se făcea comod pe un fotoliu. Deschise scrisoarea pe care Levi i-o dăduse dar aruncă o privire în fugă peste rânduri ca apoi să o împăturească iar şi să o strecoare în buzunarul hainei.

– O să te bucuri să afli că toate-s la rând, zise Cranford. Domnul Spencer mi-a acceptat recomandarea şi a trimis hârtiile pentru închiriere la banca noastră. Ar trebui să intri-n pâine până la sfârşitul săptămânii.

Levi înghiţi puţina umezeală pe care o putu strânge în gura-i uscată.

– Fără discuţia de dinainte?

– Nu una riguroasă, nu. Suntem fără fierar de aproape patru luni. Şi cu primăvara ce stă să vină... Ei bine... hai să zicem doar că oamenilor din oraş nu le-a fost jenă să îşi facă auzită nemulţumirea. Domnul Spencer a fost nerăbdător să găsească un fierar şi te-am recomandat bucuros. Câtă vreme reprezentantul lui nu-ţi află pricini bătătoare la ochi, lucrurile ar trebui să meargă ca unse.

Fără *pricini bătătoare la ochi*? Levi aproape râse cu glas tare. Pricinile lui se vedeau mai tare decât urmele în lumina soarelui pe un geam abia spălat.

Singura lui nădejde era să le ascundă de reprezentantul acela până ce avea prilejul de a arăta ce poate.

– I-aţi vorbit de...? Levi îşi dresе vocea dar nu reuşi să scoată pe gură restul întrebării.

Pastorul scutură din cap.

– Nu. Şi nu văd niciun motiv să vorbesc cuiva acum. N-are a face direct cu pricerea ta de a-ţi face treaba.

Levi scăpă de tensiune pe sofa, dar numai un dram. Atunci, mai avea o şansă.

– Adevăru’ o să se afle totuși până la urmă, îl preveni bărbatul, și ar fi mai bine să vină de la tine decât din altă parte, da’ cred că un om are dreptul să-și arate caracterul prin faptele lui și să nu fie judecat numai după greșelile din trecut. Îl știu pe Jonathan Willis încă de pe vremea seminarului, continuă Cranford. Vorbește foarte frumos despre tine, domnule Grant. Și asta-mi ajunge. O să te prezint bucuros agentului domnului Spencer și o să pun o vorbă bună din nou.

– Vă mulțumesc. Levi nu se așteptase la o asemenea generozitate. Nu o merita. Dar nici nu va fi atât de nesăbuit să o refuze. Petrecuse destulă vreme făcând lucruri nechibzuite.

– „Acum nu mai este nicio osândire pentru cei ce sunt ai lui Cristos Isus.”

Pastorul lovi ușor învelitoarea din piele a Bibliei aflată pe măsuta rotundă dintre brațul fotoliului său și sofa, cu o privire plină de înțeles. Era aproape ca și cum încerca să facă o gaură prin pielea lui Levi pentru a-i sădi adevărul cuvintelor în suflet. Levi își întoarse capul de la privirea lui sfredelitoare, alegând să privească lung o păstoriță de porțelan ce păzea o etajeră de pe peretele din față. Cunoștea pasajul de la Romani 8. Chiar îl credea. Totuși, oricât de mult încerca mintea să îi convingă inima, auto-învinuirea continua să stea agățată de el precum un parazit.

– Ești un om nou care începe o viață nouă.

Levi își întoarse brusc capul.

– Lasă vinovăția în urmă, fiule.

– Pune cartea cealaltă pe masa mea. O așez eu pe raft, mai încolo.

Eden Spencer încercă să își conducă și ultimul vizitator, o femeie în vârstă care se mișca mai încet decât un gândac pe hârtia de prins muște. În mod obișnuit, nu o deranja să stea la taclale cu Pearl după orele de program, dar în acea zi o supăra. Norman Draper trecuse pe lângă fereastra ei cu cinci minute mai devreme, cu servieta în mână—fără îndoială pe cale să obțină semnătura fierarului cel nou pentru închirierea clădirii. Înainte ca ea să aibă măcar șansa de a vorbi cu omul. Eden strânse buzele ca să își țină nemulțumirea în frâu în timp ce o ajuta pe Pearl să își pună